

De klop op de deur van Laodicea

Voorbereidingspreek voor
het Heilig Avondmaal

Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

Openbaring 3:20

Zingen: Psalm 25:5

Schriftlezing: Openbaring 3:14-22

Zingen: Psalm 95:4

Zingen: Psalm 16:3 en 6

Zingen: Psalm 40:8

Geliefden!

Wij gaan nu op kerkvisitatie in Laodicea. Daar was in Johannes' dagen al vroegtijdig een gemeente gesticht. Deze gemeente was, uitwendig gezien, niet

een slechte gemeente; maar inwendig was zij niet geestelijk. Terwijl in andere gemeenten in Klein-Azië ketterijen en/of bijzondere zonden leefden, óf ze leden onder vervolging; niets van dit alles vinden we aangaande Laodicea vermeld.

Maar, er was geen *bedienende* Heere Christus in haar midden te onderkennen, en daarom was haar toestand verre van geestelijk. De Heere zegt van Laodicea: noch koud, noch heet. Als dit zo blijft, moet Ik u als een dronk onaangenaam smakend lauw water uit Mijn mond spuwen.

En onder deze omstandigheden komt de verhoogde Christus de gemeente een bezoek brengen, gelijk als bij de andere gemeenten. Het is als een kerk-visitatie; dat is om een onderzoek naar haar toestand te doen en orde op zaken te stellen. Hij meldt Zich aan als de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige Gods. Die dus alleen tevreden over haar kan zijn als er volle, waarachtige beantwoording zal zijn aan het werk en doel des Heiligen Geestes. In Laodicea hadden zij het Evangelie aangenomen, maar zonder dat het hart recht was geraakt. Dit had geleid tot zelfgenoegzaamheid. Zij waren zo tevreden over zichzelf, dat ze geen *bedienende* Heere Jezus nodig hadden.

En wat doet Christus nu? Komt Hij nu om haar het oordeel aan te zeggen? Ja, dat ook wel, maar het is nog een toekómend oordeel: Ik zál (ja zál) u

uit Mijn mond spuwen, maar (en ziedaar de liefdevolle Zaligmaker) eer Ik dit doe, ben Ik gekomen om u aan uw armoede te ontdekken, opdat ge eens *waarlijk* rijk mocht kunnen worden.

‘Zie’, geef daar nu eens waarlijk acht op. ‘Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop’ – ook deze morgen in deze voorbereidingsure. Hoor dan Zijn kloppen, hoor dan Zijn nu nog lokkende stem. Laat die klop en die stem u heel deze week eens recht onrustig en heilbegerig maken, om u als een arme, blinde, naakte, aan alles gebrek hebbende aan Zijn dis te laten verrijken met de geestelijke verbondsgoederen. Al ware het dan als een hondeke onder de tafel. Dan zult gij zeggen: Nu is het mij beter dan toen. Zo gaan we in op Openbaring 3:20:

Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

We beluisteren: *De klop op de deur van Laodicea* waarbij we bepaald worden bij:

1. *Een buitenstaande Christus;*
2. *Een binnengelaten Christus;*
3. *Een bedienende Christus.*

1. Een buitenstaande Christus

‘Zie, Ik sta aan de deur ...’ O, ontroerende gewaarwording; Jezus staat dus *buiten*. En als Jezus buiten staat aan de deur, dan is het zeker en gewis áchter die deur, daarbinnen, verre van in orde. In Laodicea was het niet slechts een naamchristendom, maar een *waan*christendom.

Het verschrikkelijke van de toestand was niet alleen dat Laodicea arm was, maar vooral dat het dacht rijk en verrijkt te wezen, hebbende geens dings gebrek. Laodicea was een plaats van rijkdom, waar veel geld verdiend werd; en zulke toestanden zijn in de regel schadelijk, althans een gevaar voor het geestelijk leven. Zo licht vervalt men onder zulke omstandigheden tot gemakkelijkerheid, een zekere gerustheid en werkeloosheid op geestelijk gebied.

Hoe dit ook zij, in Laodicea was een toestand ontstaan, die te vergelijken is met dit voorbeeld: Stel u voor, in een sneltrein, nog wel eersteklascoupé, zitten de reizigers verwarmd en wel in de zachte kussens en blikken door het glasvenster over schone landerijen. Het treingevaarte daverd in snelle vaart voort, de brug over, een rivier tegemoet. Maar terwijl de reizigers zich van geen dreigend gevaar bewust zijn, staat de brug open. Nog één, twee minuten, en het hele ijzeren gevaarte stort onder doodsgegil van de reizigers in de diepte.

Ja, zó is de toestand van eenieder van u, die thans nog in de dommelende slaap van Laodicea verkeert. O, dat zal wat zijn, zo in uw ingebeelde welstand der ziel in de eeuwige afgrond neer te storten. Nooit missers te zijn geweest, en daarom met valse rijkdom u tevredenstellend; nooit u voor God onbekeerd te hebben bevonden, en alzo in een waanbekering het oordeel tegemoet te gaan.

En wat is nu onder deze omstandigheden het aloverweldigende, het albeheersende, het alverteederende van de liefde van Christus? Dat, waar u niet beseft hoe uw toestand is, Hij wel het dreigend gevaar weet; en waar u voortreist, onbekend met uzelf en met het schrikkelijke van het naderende oordeel, Hij met innerlijke ontferming blijkt bewogen te zijn. Verdriet deze uw toestand ú niet, het gaat Hem wél diep ontfermend ter harte. Zodat Hij u nog opwekken wil uit uw valse gerustheid, door Zijn klopp op de deur van uw hart. En dat maar niet in het voorbijgaan, maar Hij vat opzettelijk post aan uw deur. 'Zie, Ik *sta*.' Hij is blijven staan en getroost Zich de moeite. Een klopp op de deur.

Hebt u die nooit gehoord? Als Hij door wet- en Evangelieprediking, door vloekspraken zowel als door evangelische lokstemmen, u wil doen ontwaken en prikkelen. Als Hij door bijzondere ze-

geningen of door harde slagen in uw huis, familie, zaken enzovoort, u tot stilstaan, tot ontdekking, tot wenen en roepen uit uw ellende, wil doen opwaken.

Hedenmorgen valt hier nu opnieuw de klopper op de deur. Vals gerust, óf in de strik van satan verward geraakt, óf voortlevend in onbeleden zonden, óf in uitdoving van een zoveel beter eertijds, óf ... ja, hoe het ook zij, hier is voor u een boodschap, die mogelijk u te groot kan schijnen, en toch dierbaar waarachtig is, namelijk de klopper zegt: Ik sta buiten, maar zo gaarne zou Ik bij u, ja, bij u willen binnenkomen. Hij wil achter de deur bij u in uw binnenkamer komen.

Wilt u, durft u dit weigeren? Bedenk, het loopt uit op één van beide: óf u laat Hem binnen door 's Heeren genade, en het wordt een eeuwige bruiloft; óf u doet niet open, en dan zal dit uw gericht en verdoemenis des te meer verzwaren. Verloren gaan, terwijl de Heere de klopper heeft gehanteerd ... dit zal erger zijn dan met Sodom en Gomorra. O, we bidden u in Zijn Naam: Laat Hem niet onbeantwoord staan.

'Zie, Ik sta.' Het is om te sidderen, óf het is een reden tot een zalig feest. Als dit kloppen door genade nu eens wordt beantwoord, ja, dán is er een heerlijke boodschap.

Ja waarlijk, dit kloppen kan worden beantwoord.

Dat kan nooit anders – dit hebben we nimmer te verbergen – dan wanneer Gods Heilige Geest u leert om open te doen. Daarover gaat ons tweede deel.

2. Een binnengelaten Christus

Onze verantwoordelijkheid blijft. Houd dit goed vast. Houd tevens vast, dat de Heere middellijk werkt, en door kloppen u zó prikkelt, dat u ten slotte oprijst en naar de deur gaat.

Dan dient de klopper tweemaal gehoord te worden. De dichter zegt immers, dat God eenmaal een woord tot hem heeft gesproken, en hij dit tweemaal gehoord heeft. Dat rechte horen van Zijn stem wordt gekenmerkt door inzonderheid de volgende zaken: tranen van berouw en boete, gepaard gaand met een breken met de zonde, en een smart over en strijd tegen de zondige aard. O, wat zou die hoorder daar achter de deur dan gaarne de zaken weer in orde hebben. O, kon hij ze, tot wat prijs ook, maar (weer) in orde brengen; maar zijn knieën knikken, alle kracht is in hem vergaan, en hij gevoelt zich ten enenmale onmachtig om iets tot zijn behoudenis of om herstel tot stand te brengen.

Daar roept hij het uit, gans onbekwaam tot zelfbehoud: ‘O, Heere, ach, zoudt Gij het niet kun-

nen en willen doen? Zoudt U mij niet in de gunst Gods kunnen weerbrengen?’ Dat is de plaats, waar de Heere de hand van de Laodiceeër beweegt naar de grendel. Van de Laodiceeër die de deur zo gesloten houdt. De Heere Zelf moet het doen, en Hij doet het zó, dat de hand bewogen wordt door de Heilige Geest, om de grendel weg te schuiven. ‘Werk uws zelfs zaligheid, want het is God, Die in u werkt.’ Dat wordt daar en in die weg onderwezen en gedaan. Dit drijft de Laodiceeër naar de verlaten binnenkamer; daar wil en zal hij het ondernemen om door de deur, die opengaat, Hem te zien van aangezicht tot aangezicht. Al zou het ook zijn leven kosten. Want ja, dat is wat ... om als zo één, die de Heere naar buiten heeft gedrongen, Hem nu vlak in het aangezicht te zien. Maar het kan, en mag, en zal niet anders gaan. Al zou die buitenstaande Jezus mij ook doden, het zij zo, het zou eeuwig rechtvaardig zijn; maar buiten mag Hij niet langer staan.

Daar valt hij de Heere onvoorwaardelijk in handen. ‘O Heere, doe Gij nu maar alles aan mij wat aan mij gedaan moet worden.’ En alzo stelt hij zich onder Zijn dierbare *ambtelijke bediening*.

Is er nog een weg ter ontkoming? O, hoe beleeft men dan dat onafwijsbare en toch hartelijk toegestemde: ‘God wil, dat aan Zijn gerechtigheid

genoeg geschiede.' Ja, dat wordt dan, als 't moet, met ons bloed ondertekend. God moet worden voldaan, zal ik, met God verzoend, weer in Zijn gunst mogen delen.

Hoe wordt daar God Zelf eeuwig soeverein aanbiddeijk, ja, dierbaar. Omdat God Zelf, die Christus tot dat einde heeft geschonken, als het ware opdracht en bevoegdheid heeft verleend om deze ambtelijke bediening uit te oefenen, om alzo ook voor de uitkomst in te staan.

Maar dan is er ook geen beperking. Het luidt zo algemeen en onbeperkt mogelijk, ook voor aanstaande zondag, bij de Avondmaalsbediening: 'Indien iemand de deur zal opendoen, Ik zal tot hem inkomen.' Als de Heere dan daar vóór Zich ziet een boetende David, een weniende Petrus, een schreiende Magdalena, een tot zelfmoord gereede stokbewaarder, en wie dan ook; dan is er mogelijk ernstige bestrafing, zelfs tucht en loutering, maar nimmer terugwijzing, nimmer afstoting. Neen, de Heere spot niet met onze tranen, en lacht niet om onze gebreken. Hij is (ja waarlijk!) veel te verheugd over die open deur. Hij wil niets anders doen dan binnentreden, met het pardon op de lippen, met het 'zalig zijn de armen van geest' als uitroep.

Ja, juist zulken wil Hij als de waardige disgenoten van Zijn heilige Avondmaalsdis ontvangen, waar Hij dan plaatsneemt als – en dat is ons derde deel –:

3. Een bedienende Christus

‘Ik zal tot hem inkomen’, zo luidt het bemoeigende woord van de gezegende lippen des Heeren. Juist dát huis, díé gemeente, díé ellendige arme, dáár wil Hij de schatten van Zijn vreêverbond aan bedienen. Zulken als we zojuist noemden, zijn de geschikte voorwerpen voor de Heere Jezus.

De Christus is niet alleen de Middelaar en de Borg, maar ook de *Bedienaar* van het genadeverbond. Dat wordt nogal eens uit het oog verloren. Hier in ons tekstwoord vraagt deze bediening onze bijzondere aandacht. En voor deze bediening zijn zulken die aan hun blindheid, naaktheid en armoede ontdekt zijn de gewenste voorwerpen.

Toen de bekende ds. Groenewegen in de negentiende eeuw op zijn sterfbed lag, kreeg hij bezoek van een mededienstknecht des Heeren, die hem vroeg hoe hij ervoor lag. Waarop ds. Groenewegen antwoordde: ‘Ik lig hier elendig, jammerlijk, arm, blind en naakt, en deswege ben ik een geschikt voorwerp voor

de Heere Jezus.’ Hij had ook kunnen zeggen: ‘geschikt voor de hel’, maar juist zij die zich daarvoor geschikt weten, zij zijn die geschikte voorwerpen voor een bedienende Heere Jezus.

En als de Heere dan inkomt, zo brengt Hij alles met Zichzelf mee. Dit beluisteren we in Zijn allerdierbaarste toezegging: ‘en Ik zal avondmaal met hem houden, en hij met Mij.’ Dat zijn geen twee avondmalen, maar bij die ene maaltijd is de Heere de Eerste, de Bedienaar.

Om dit juist te verstaan, moeten we in het oog houden dat we hier een oosterse beeldspraak hebben. Onder ‘avondmaal’ moeten we hier in de tekst *niet* in de eerste plaats verstaan wat wij het Heilig Avondmaal noemen. Het woord in de grondtekst wijst dit duidelijk uit. Het betekent de gewone maaltijd, tegen het einde van de dag gehouden. Als het hele gezin zich als één enig man verzamelde rondom de tafel. Ook wordt dit woord gebruikt voor grote feestmalen, als de koninklijke bruiloft.

Nu in zijn geestelijke strekking, kunnen we de grote gedachte, die aan die maaltijd ten grondslag ligt, ook toepassen op de dis van het Heilig Avondmaal. In het gemeenschappelijk deze maaltijd houden, is de grote gedachte vertolkt van: we zijn een eenheid, wij behoren bij elkaar,